No Miris Per La Finestra

Eren les tres i disset minuts de la matinada quan el telèfon va començar a sonar.

Em vaig despertar de cop.

Al principi vaig pensar que era una alarma, però no. Era el meu mòbil, que estava sobre la tauleta.

El vaig agafar.

Número desconegut.

No sabia per què, però vaig contestar.

—Hola?

No vaig sentir cap resposta.

Només una respiració molt lenta.

—Qui és?

Silenci.

Vaig mirar l'hora.

3:17 hores

De sobte, vaig sentir una veu.

Era la meva.

—No miris per la finestra.

Em vaig quedar completament quieta.

La trucada es va tallar.

Durant uns segons no vaig saber què fer. Després vaig pensar que devia ser una broma. Algú havia gravat la meva veu i m'estava intentant espantar.

Vaig deixar el mòbil sobre la tauleta i vaig intentar tornar a dormir.

Llavors vaig sentir tres cops a la finestra.

Toc. Toc. Toc.

Em vaig tapar amb el llençol, no volia mirar.

Els cops van tornar a sonar.

Toc. Toc. Toc.

Vaig agafar el mòbil.

3:18 hores

Tenia un missatge nou.

Número desconegut: "T'he dit que no miris."

El cor em va començar a bategar molt de pressa.

Vaig sortir de l'habitació i vaig anar fins al menjador, on dormien els meus pares.

La porta estava tancada.

Vaig trucar.

Ningú va respondre.

—Mama?

Silenci.

Vaig obrir la porta.

El llit estava buit.

Els meus pares no hi eren.

Vaig córrer per tota la casa.

La porta d'entrada estava tancada amb clau. Les finestres també.

No hi havia ningú.

Aleshores el mòbil va tornar a sonar.

3:19 hores

Vaig contestar sense dir res.

A l'altre costat vaig sentir la respiració.

I després la meva veu.

—Ja és massa tard.

La trucada es va tallar.

Vaig mirar cap al passadís.

Al final hi havia una porta que jo no havia vist mai.

Una porta negra i estava entreoberta.

Vaig retrocedir.

No volia acostar-m'hi, però de dins va sortir una veu.

La meva veu.

—Obre.

Vaig córrer cap a la porta d'entrada i vaig intentar obrir-la.

No es movia, vaig començar a cridar.

Llavors vaig sentir passos darrere meu.

Un. Dos. Tres.

Em vaig girar.

Al passadís no hi havia ningú, només la porta negra.

Ara estava completament oberta. A dins hi havia la meva habitació.

Exactament igual. El mateix llit, la mateixa tauleta, el mateix mòbil. I jo.

Hi havia una noia asseguda al meu llit. Era jo, em mirava fixament.

Va aixecar el mòbil i va marcar un número, el meu mòbil va començar a sonar, vaig mirar la pantalla.

Trucada entrant: JO.

La noia va somriure i vaig entendre una cosa.

La trucada de les 3:17 no havia estat per avisar-me del que passaria, havia estat per assegurar-se que jo arribés fins allà.

A les 3:20, totes les llums de la casa es van apagar i, des d'aquella nit, cada dia a les 3:17, algú rep una trucada.

Una veu contesta.

I sempre diu el mateix:

—No miris per la finestra